

[Johan Asmussen.]

vil efter omstændighederne, fordi det er så usikkert, tilslutte os de foreslåede ændringer.

Må jeg have lov til at rejse et enkelt spørgsmål, hvor der måske kan være nogen tvivl. Det er i tilslutning til nr. 10 i ændringsforslag nr. 1, der vedrører lovens § 17. Der er her tale om den situation, at sømanden ikke behøver at indgive selvangivelse, hvis han ikke ejer aktiver — i dag er det til et beløb af 10.000 kr., nu skal det forhøjes til 20.000 kr. Det har vi i og for sig ikke noget imod, men jeg tror, at der kan være nogen tvivl i hvert fald blandt lægfolk om, hvordan udtrykket „aktiver“ her skal forstås. Jeg går ud fra, at det må forstås efter ordene, nemlig at passiverne ikke spiller nogen rolle i den forbindelse, altså at uanset hvad sømanden har af gæld, er det aktiverne, det drejer sig om, og aktiverne i videste forstand, hvad enten det er fast ejendom eller penge i banken eller indbo. Hvis meningen er en anden, er udtrykket „aktiver“ i loven i hvert fald forkert, men det kunne måske være nyttigt at få det præciseret.

Jeg ser, at der i de allersidste dage i et udvalgsbilag er kommet en henvendelse fra Rederiforeningen af 1895 vedrørende lovforslagets § 1, nr. 1, om definitionen af „sømand“. I lovforslaget har man defineret dette ord sådan, at det fremtidig ikke skal omfatte den, der har tjeneste om bord på et skib, og som ejer en andel. I henvendelsen har man gjort opmærksom på, at der er en række tilfælde, hvor en skibsfører ejer en meget beskednen andel i skibet, under 10 pct., for manges vedkommende kun en enkelt procent eller to, og man har gjort opmærksom på, at lovforslaget, som det foreligger, vil medføre, at disse skibsførere eller styrmænd, hvem det nu kan være, fremtidig ikke kan komme under sømandsbeskatningen, og at det på den anden side kan bevirke, at den interesse, som de hidtil har haft i at få, om jeg så må sige, en lille bid med i form af en andel i skibet, bortfalder. Det er næppe nogen heldig tendens, og jeg må slutte mig til den opfordring, der her er rettet fra

denne rederiforening om, at man finder en minimumsgrænse på 10 pct. på det punkt.

I øvrigt kan vi som sagt tilslutte os ændringsforslagene og lovforslaget i øvrigt.

Finansministeren (*Henry Grønbaum*): Jeg takker for den enige indstilling, der er kommet fra udvalget, og også for den tilslutning, der nu er givet fra hr. Johan Asmussen til de ændringsforslag, der er stillet.

Det er rigtigt som netop fremhævet af hr. Johan Asmussen, at det er meget vanskeligt at foretage en eksakt sammenligning mellem sømandsskatten og skatten i land, dels fordi beregningerne foretages på så forskelligt grundlag, dels og ikke mindst fordi man i sømandsskatten har standardiseret fradragene, sådan at det er vanskeligt at angive en helt bestemt situation eller to ens tilfælde, som kan sammenlignes, så det virkelig dækker forholdene. Her må man bruge det, man kan ty til, når man ikke kan gøre det eksakt — den sunde fornuft og erfaringerne — og prøve på at finde et rimeligt sammenligningsgrundlag. Det er det, man har prøvet på i det materiale, der er givet til udvalget, og som altså munder ud i, at i en periode med stærk indkomststigning kan der godt have været en forskel i disfavør af søfolkene; i en anden periode, hvor der er en mindre stærk stigning, ville det have været omvendt. Jeg har i et brev fra et rederi til udvalget netop et eksempel på, at det kan gå til begge sider. Man har jo klaget over, at sømændene måske kom til at betale lidt for meget; men det er altså ikke dokumenteret ved de undersøgelser, der nu er foretaget. Men i dette brev — det er fra rederiet Nielsen & Bresling — kan man se det modsatte, idet man her netop om det spørgsmål om partsrederne, som hr. Johan Asmussen rejste, anfører, at hvis søfolk med en lille andel skulle udelukkes fra sømandsbeskatningen, ville det betyde, at den skat, disse søfolk så ville få pålignet — efter landsskatten — ville blive en del større end efter sømandsskatteordningen.